

Τοιαῦται αἱ θαλασσοπορεῖαι τοῦ Πυθέου· τοιοῦτο τὸ πρῶτον ὄνομα, ὄνομα προσφιλές εἰς τε τὰς ἐπιστήμας καὶ τὸ ἐμπόριον, τὸ ὁποῖον ἐνέγραψεν ἡ Μασσαλία εἰς τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας της. Τὸ καθ' ἡμᾶς ὁ Πυθέας ὑπῆρξεν ἐνδοξος, καὶ δικαίως· ἡ ἀπὸ τὴν καρτερικὴν καὶ ἀνένδοτον μελέτην τῶν οὐρανίων φαινομένων μετὰ βάσιν εἰς τὴν ἐνέργειαν σκοποῦ μεγάλου, δὲν εἶναι ἴδιον εἰμὴ μόνως τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τῆς γενναιοῦτος. Ὅσοι κατέκρινον μετὰ πικρίας τὰ μικρὰ λάθῃ δι' ἃ ἡ ἐποχὴ τῶν ἐπιστημονικῶν δοκιμῶν ὑπάρχει μόνη ὑπεύθυνος, ἐλησμονήσαν ὅτι ἦτο ἀξίος νὰ συγκαταριθμηθῇ μετὰ τῶν σοφωτέρων ἀστρονόμων τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἤμαζεν· ὅτι ἡ ἀδιάκοπος σπουδὴ του, ἀνεκάλυψεν εἰς αὐτὸν μυστήρια θεωρούμενα ἕως τότε ἀνεξήγητα· ὅτι πρῶτος ἀνεπέτασε τὰ ἱστία του ἐν τῷ μέσῳ τῶν θαλάσσων τὰς ὁποίας ἀνακυκᾷ ὀργίλως τοῦ Ποσειδῶνος ἡ τρίαινα· ὅτι πρῶτος ἔδειξεν εἰς τὰ πλοῖα, συνεισμενὰ νὰ ἐλπίωσι λάμποντα ὑπὸ τὰς πρῶρας τῶν τὰ κύματα μόνω τῆς μεσογείου, ὁδὸν φέρουσαν πρὸς χώρας ἀγνώστους, ὅπου τὰ πολύτιμα ἔξωματα, ὁ κασιότερος, ὁ σίδηρος καὶ τὸ ἥλεκτρον, ἐμελλον νὰ προμηθεύσων εἰς τὸ ἐμπόριον ἀφθονα κέρδη. Ναί! ὁ Πυθέας ὑπῆρξε μέγας ἄνθρωπος, καὶ τὸ ὄνομά του πρέπει νὰ ἀνακαλῇ εἰς τὴν μνήμην, τὴν ἀνήσυχον μεγαλοφυΐαν, τὴν ἀκατάσχετον δίψαν τῶν ἀνακαλύψεων, τὴν ὠφέλειαν τῶν μόχθων καὶ τὴν δόξαν τῆς ἐπιτεύξεως.

Ἀντίζηλος τοῦ Πυθέου ἦτο ὁ σύγχρονός του Εὐθυμένης, περὶ οὗ λέγει ὁ Πλούταρχος τὰ ἐφεξῆς· «Εὐθυμένης ὁ Μασσαλιώτης, ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῆς ἕξω θαλάσσης γλυκείας, κατ' αὐτὸν, οὕτως νομίζει πληροῦσθαι τὸν ποταμόν.» — Τὰ ἀρέσκ. τοῖς φιλοσ. βιβ. Δ'. κεφ. Ι'. — Φαίνεται ὅτι ἡ Μασσαλία εἶχεν ἐπιδοθῇ εἰς μεγάλας ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις, καὶ ὅτι, ἐπιτηδεῖα καὶ εὐφυΐας, ἠθέλησε νὰ ἐπεκτείνῃ αὐτὰς μέχρι τῆς μεσημβρίας καὶ τῆς ἄρκτου ὀλίγον γνωστῶν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἡ Καρχηδὼν καὶ ἡ Τύρος ἐμετάλλευσον τὴν Ἀσίαν, ἡ μεσόγειος ἔφερε τοὺς στόλους της εἰς τὰ ὀχυρώματα τῶν Γαδείρων, εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥοδανοῦ, καὶ εἰς τὰς τρεῖς διασήμεους θαλάσσας, ἐξ ὧν ἡ πρώτη ὁμοιάζει εὐρύν ποταμὸν ῥέοντα ἐν τῷ μέσῳ δύο μαγευτικῶν ὀχθῶν, — ἡ προποντίς — ἡ ἄλλη, πλατεῖαν καὶ στίλβουσαν ἀσπίδα, περὶ τῆς ὁποίας ὁ χαλκεύσας αὐτὴν ἐσχέδιασε ποταμούς, δάση, λόφους, καὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Εὐρώπην προσμειδιώσας, — ὁ Εὐξείνους πόντος, — καὶ ἡ τρίτη κρέμαται ὡς ἀδάμας εἰς τὴν σιδηρὰν ζώνην τῆς ἀγρίας Σκυθίας. — ἡ Ἀζορική. — Ἀλλ' αἱ πρόσδορροι τῆς Εὐρώπης χώραι ἀνεπαύοντο ὑπὸ τῆς προστασίας τῶν παγερῶν τῶν ὀχυρωμάτων, καὶ αἱ φλογερὰι τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες ἀπνηγόρευον τοῦ ἀφρικανικοῦ πελάγους τὴν ἐξερεύνησιν. Ὁ Πυθέας κατεμέτρησε διὰ τοῦ ἐλέμματος τὰ ὀχυρὰ ταῦτα, καὶ ὁ Εὐθυμένης ἐχαιρέτησε τὴν καυστικὴν ἐκείνην χώραν, τῆς ὁποίας μόλις ἐγνώσθησαν μέχρι τῆς σήμερον τὰ ἀπέραντα παράλια.

Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι οἱ Φοίνικες περιέπλευσαν ὅλην τὴν Ἀφρικὴν. Ἡ Αἴγυπτος ἐδασιεύθη ἀπὸ ἡγεμόνα ἀγαπῶντα τὰς ἀνακαλύψεις· κατὰ διαταγὴν του οἱ Τύριοι προχωρήσαντες πρὸς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον εἰσῆλθον εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Ὀμάν, παρήλαξαν τὸ μεσημβρινὸν τῆς Ἀφρικῆς ἀκρωτήριο, καὶ

μετὰ τρία ἔτη συνέστειλον τὰ ἱστία των εἰς τὴν Μεσόγειον. Θαλασσοπορεῖα τεράστια! Ὁ Πλίνιος ὁμιλεῖ περὶ λειψάνων Ἰβηρικῶν πλοίων ἀνευρεθέντων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν.

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ὁποῖα ἦσαν τότε τῶν ναυσηπόρων τὰ βοηθήματα; Ἡ Γεωγραφία ἡγνότε εἰσέτι ὅτι ἡ ἐπίγειος σφαῖρα περιτελλίσσεται ἀπὸ τὸν ὠκεανόν· κανεὶς δὲν ἐγνώριζε πότε φυσοῦσιν οἱ περιοδικοὶ ἀνεμοί, τοὺς ὁποίους ἀναμένει ἀνυπομόνως τὸ ἱστίον διὰ νὰ κυρτωθῇ, καὶ ἡ μαγικὴ δύναμις τοῦ μαγνήτου δὲν εἶχεν ἀνακαλυφθῇ.

Ὁ Εὐθυμένης ἔγραψε, καθὼς καὶ ὁ Πυθέας, περιπλουν. Παραπλεύσας τὴν δυτικὴν τῆς Ἀφρικῆς παραλίαν, εἶδε κατερχομένην μεγίστην ποσότητα ὕδατος, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι ὤθει τὴν θάλασσαν μετὰ δύο γαιῶν· ἦτο ὁ Σενεγάλ. Ἐπεσκέφθη τὸ στόμιόν του καὶ τὸν ὠνόμασε δεῦτερον Νεῖλον τῆς Ἀφρικῆς.

Ἀς θαυμάσωμεν τὴν ἐμφρονα τόλμην καὶ τὸ λυσιστελεῖς τῶν Μασσαλιωτικῶν ἐπιχειρήσεων. Ὁ Πυθέας, στρέψας πρὸς τὴν ἄρκτον τὴν πρῶραν του, ἤνοιξεν εἰς τοὺς θαλασσοπόρους τῆς πατρίδος του ὁδὸν ἄγνωστον ἕως τότε εἰς τὴν ναυτικὴν τῶν Τυρίων ἐμπειρίαν. Ὁ Εὐθυμένης, καταφρονῶν τὰς φλόγας τοῦ Ἀφρικανικοῦ ἡλίου, ἐμετάλλευσεν τὴν ἀτελεύτητον τῆς Ἀφρικῆς παραλίαν, ἥτις, ἀποπερατουμένη ἀποτόμως εἰς περιώνυμόν τι ἀκρωτήριο, ὑπεδείκνυνεν ὁδὸν πρὸς τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας, τῶν ὁποίων οἱ θησαυροὶ ἐξυμνήθησαν τοσοῦτον ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα.

Ε. Μ.

ΔΥΩ ΑΝΘΗ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Ἀλφόνσου Κάρρου.

Πρὸ τινων ἐτῶν ὑπῆγες εἰς τὰς Ἰνδίας, φίλε Εὐγένιε, καὶ ἔφερες ἐκεῖθεν πτερὰ ἐρυθρὰ ὄχι πολὺ κατώτερα ἀπὸ ἐκεῖν' ἀπὸ ἡγόρασα εἰς Παρίσια, εἰς τὸ παντοπωλεῖον τῆς Ἰταλικῆς ὁδοῦ. Ἰπῆγες εἰς τὴν Ῥωσσίαν, καὶ παρευρέθης ἐκεῖ εἰς τὰς παραστάσεις τῶν γαλλικῶν μελοδραμάτων τοῦ Σκριῶ. Ἀπὸ τὴν Περσίαν, ἔφερες λαμπρότατα μεταξωτὰ τῶν ὑφαντουργείων τοῦ Λουγδούνα, καὶ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἔφερες τὸν ἰκτερώδη πυρετόν.

Ἐννοεῖται ὅτι ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τούτων ἤρξατο ἡ ἀγάπη σου διὰ τὰς ὁδοπορίας, καὶ ἐννοῶ τὴν λεπτὴν εἰρωνίαν καὶ τὸ εἶδος τῆς περιφρονήσεως μεθ' ἧς μοι προσάπτεις τὴν ἀκίνησίαν μου καὶ τὸν μονότονον εἶόν μου. Ἀλλ' ἐπίτρεψέ μοι καὶ, πρὶν δεχθῶ ὅσα μοι δαψιλεύεις ὀνόματα ὀστριδίου, καὶ πολυπόδου, καὶ κοραλλίου, καὶ λιθοφύτου, νὰ προσπαθῶ νὰ δικαιολογηθῶ, καὶ νὰ μὴ σ' ἀφήσω νὰ νομίζης ὅτι ζῶ ὡς θεὸς ἐν τῇ θεωρίᾳ ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἐντελείας μου.

Βεβαίως σήμερον, ὅταν ἔχω κατοικίαν εὐάρεστον, πλήρη ἡδέων καὶ πικρῶν ἀναμνήσεων, σήμερον ὅταν κέκτημαι κῆπον καὶ τριακσίας τριανταφυλλίας, ὧν ἡ μία ἐδαπτίσθη ὑπ' ἐμοῦ καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα τῆς Κ. Σ., σήμερον ὅταν ἔχω δένδρα καὶ λειμῶνας, καὶ περιστεράς ὧν στίλβουσιν εἰς τὸν ἥλιον οἱ ἱριδωτοὶ τράχηλοι, σήμερον ὅταν ἔχω κύμβαλον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ παίζω ᾠσματα ὅσα ἤκουόν ποτε ψαλλόμενα

ὕπο τινος φίλου σόματος, καὶ τὰ συνέβαλλον καὶ ἐγὼ, ἄσματα ψαλλόμενα εἰς τὸ θέατρον πρῶτον καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς ἔπειτα, σήμερον σοὶ εἶν' εὐκολον νὰ ἐννοήσῃς διατὶ δὲν ὑπερβαίνω ποτὲ τὴν φιλίαν τῆς θύρας μου, καὶ διατὶ ὅταν ἐρωτῶμαι φέρ' εἰπεῖν διατὶ δὲν ὑπάγω εἰς τὸ θέατρον, ἀποκρίνομαι, διότι ἀπέχει δέκα λεπτά ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου, καὶ διότι δέκα ὁδοὶ βορβορώδεις τὸ διαιροῦσιν ἀπὸ αὐτῇ. Ἀλλὰ θέλω ν' ἀναπολήσω τὴν ἐποχὴν τῆς μεγαλητέρας μονώσεώς μου, ὅταν ὁ βίος μου περιωρίζετο εἰς τὸν στενῶτατον κύκλον του, καὶ θὰ σέ διηγηθῶ πόσον πολυτελεῖς καὶ πόσον ποικίλαι ἦσαν αἱ ἡδοναὶ καὶ αἱ διασκεδάσεις μου, — πόσον καὶ ἡ καρδίᾳ καὶ τὸ πνεῦμά μου ἡσχολοῦντο εἰλικρινῶς. Κατόικουν τότε εἰς ὁδὸν στενὴν, εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, καὶ ὅλα μου τὰ ἐπιπλα ἦσαν μία κλίνη, ἐν θρονίον, μία μικρὰ τράπεζα, καὶ εἰς τὸ παράθυρόν μου ἐν κιβώτιον ἀνθῶν, ὀλίγα ῥόδα δηλαδὴ καὶ τρεῖς ἰάκυνθοι. Ἐν ἔτος ἔμεινα εἰς τὴν κατοικίαν ταύτην, καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἔτους ἐλυπούμην πάντοτε ὅτι ἤρχετο ἡ ἐσπέρα, ὅτι ἔληγεν ἐκάστη ἡμέρα, καὶ ὅτι πολλὰ τῶν ὧν ἔβλεπον δὲν τὰ παρετήρησα ἀρκετά. Πρὸ πάντων δὲ ὑπῆρχε μία τις ὥρα θεατικωτάτη ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν. Τὸ παράθυρόν μου ἦν ἐστραμμένον πρὸς μεσημβρίαν. Πρὸς τὰ δεξιὰ μου εἶχον τὴν θύσιν, ὅπου καθ' ἐκάστην ἔβλεπον νὰ βασιλεύῃ τὸν ἥλιον. Πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, ἐντὸς γείτονός τινος αὐλῆς, ἐφύοντο δύο πετελαί, καὶ τὰς ἐθεώρουν ὡς τὸν τιμαλφέστατον τῶν θησαυρῶν μου. Αἱ ῥίξαι τῶν, εἶναι ἀληθεῖς, ἦσαν δέσμιαι ὑπὸ τῆς αὐλῆς τὸ λιθόστρωμα· ἀλλ' ἐγὼ τὰς κορυφὰς μόνον ἔβλεπον, καὶ αἱ κορυφαὶ ἐταλαντεύοντο μαλακῶς διὰ τοῦ ἀέρος τοῦ κυκνοῦ καὶ διαφανοῦς. Καὶ τὴν μὲν αὐγὴν ἐδέχοντο τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου τὰς πρῶτας ἀκτίνας, τὸ δὲ ἐσπέρας, ὅταν ὁ ἥλιος ἐβυθίζετο εἰς πορφυρὰ κύματα, ἀνεφαίνοντο τότε ὡς νευρώδη μελανογραφήματα ἐπὶ τὸν λάμποντα οὐρανοῦ. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν εἶχον τὴν καλὴν ἔξιν τῶν Γερμανῶν, — τὸ ἐσπέρας ἔγραφον ὅτι εἶχον ἰδῆ ἢ σκεφθῇ τὴν ἡμέραν, — ἀνεμυρικήζουσαν τὴν ἡμέραν μου.

Ἰδοῦ, νὰ σοὶ φέρω ἐκ τῶν σημειώσεών μου, φίλε Εὐγένιε!

Αὐγούστου 1827, Τρίτη.

Ἰδοῦ, ἐπανερχονται εἰς τὸ κιβώτιόν μου οἱ χθεσινοὶ μύρμηκες. Νὰ ἰδῶμεν, θ' ἀρχίσουν πάλιν τὰ χθεσινά των; Δὲν γνωρίζω ἀξιολογώτερον ὃν ἀπὸ τοὺς μύρμηκας, ἐκτὸς ἂν τῶν ὄντων ἡ ἀξιολογότης ἐκτιμᾶται κατ' ὀρθὸν λόγον τοῦ ὄγγου των, — καὶ τότε ὁ ἄνθρωπος δὲν κερδίζει βεβαίως πολὺ· διότι οἱ ἵπποι, οἱ ἑῶς, οἱ ἐλέφαντες εἶναι μεγαλύτεροί του. Ὡ! πόσοι, πόσοι μύρμηκες! Εἶναι τὸ nigrum agmen, ὁ μέλας στρατός τοῦ Βιργιλίου. Ἐστρατεύουν ἄραγε; Ἀλλὰ δὲν βλέπω τοὺς πυρροὺς ἐκείνους μύρμηκας, μεθ' ὧν τοὺς εἶχον ἰδῆ ἄλλοτε μανιωδῶς μαχομένους. Εἶναι λοιπὸν εἰρηνικὴ ἐκστρατεία, ἴσως περιοδεῖα περὶ τὸ κιβώτιόν μου, ὡς οἱ περίπλοι τοῦ Κούκ περὶ τὴν ὑδρόγειον· ἴσως εἶναι περιοδεῖα ἐπιστημονικὴ. Βοχάτως φυσιολόγος τις ἐκ τῶν φίλων μου εὐηρεστήθη νὰ μοὶ δείξῃ τινὰς τῶν συλλογῶν τοῦ πλουσίου μουσείου του, καὶ ἐν ᾧ ἐθαύμαζον τὰς θήκας τῶν κολιοπτέρων του, μοὶ

ἐδίδαξε πρᾶγμα τι ἀληθές, ἀλλὰ θαυμασιώτερον παντὸς μύθου. Μοὶ εἶπεν ὅτι οἱ ἄρρενες τῶν μυρμηκῶν ἔχουσι πτερὰ, ὁμοίως δὲ καὶ αἱ θήλειαι, ἀλλὰ μόνον μέχρις ὅτου εἰς τοὺς ἀέρας ἀπαντήσωσι τῆς ἐκλογῆς των τὸν σύζυγον· ἀφ' οὗ ὁμοῦ ὁ γάμος των τελεσθῇ, τότε πίπτουσι τὰ πτερὰ των, ἢ ταῖς ἀποσπῶνται ἀπὸ τὰς συντροφους των. Ὁμοιάζουσιν ἀπαρραλλάκτως τὰς νέας ἀγγλίδας, αἵτινες, ἐντελῶς ἐλευθεραὶ τοὺς τρόπους ἐν ὧν εἶναι ἀγαμοὶ, κατακλείονται ἔπειτα καὶ οἰκουροῦσιν ἅμα νυμφευθεῖσαι. Ἀλλ' αἱ Ἀγγλίδες ἔχουσι συνθήειάν τινα, ξένην, καθ' ὅσον γνωρίζω, εἰς τὰς θηλείας μύρμηκας. Αὐταὶ ἀρπάζονται περὶ τὸ πεντηχοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των, καὶ ἔκτοτε παραδίδονται ἀκράτως εἰς ὅλα τὰ δυνατὰ νεανισύματα.

Οἱ μύρμηκες ἀναβαίνουντι εἰς τὰς τριανταφυλλὰς μου. — Σεβασθῆτε, μύρμηκες, τὰ ῥόδα μου, ἢ, μὰ τὸν Ἄρη, ἐκστρατεύω καθ' ὑμῶν κρᾶζων «ἐλεεῦ!» Ἀλλὰ δὲν ἔχουσιν ἐχθρικοὺς σκοποὺς κατὰ τῶν ῥόδων μου, — ἴστανται εἰς τὰ ἄκρα τῶν κλάδων, κάτωθεν τῶν καλύκων. Ἡ θέσις προκατελήφθη φίλτατα μυρμηκίδια. Δὲν βλέπετε; Τοὺς κάλυκας μου πολιορκοῦσι παμπληθεῖς μικραὶ φύλλαι· ἐλησμόνησα νὰ τὰς ἐξολοθρεύσω. Φοροῦσι δ' ἐνδυμα πράσινον διὰ νὰ ἐυζάνωσι τὰς τριανταφυλλὰς μου χωρὶς νὰ φαίνωνται, καθὼς οἱ κομφοὶ νεανῖαι ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ ΙΓ'. ἐνεδύνοντο διὰ τὰς νυκτερινὰς ἐκδρομὰς των φορέματα ἔχοντα τὸ χρῶμα τῶν τοίχων. Κύριαι φύλλαι, ἡ ἀγάπη μου πρὸς τὰ ῥόδα μου εἶναι ζηλότυπος, ἔστω πρὸς εἰδησίην σας, καὶ θὰ τὰ προφυλάξω ἀπὸ τὰς ἐπικινδύνους σας ὁμιλίας.

Νὰ ἰδῆς ὅπου οἱ μύρμηκες τὰς τρώγουν τὰς φύλλας! — Ἄ! φίλτατοι μύρμηκες, προστατεύετε τὰ ῥόδα μου. Τρώγετε, ἄνδρες! μύρμηκες. Μὴ φείδεσθε κᾶνενός, μὴ αἰχμαλώτους, τρώγετε, τρώγετε μύρμηκες. Ἡ φύλλα πρέπει νὰ ᾖ ἡδυτάτη τροφή. — Αὐταὶ μάλιστα μοὶ φαίνονται παχύταται καὶ καλοθεθραμμέναι. Ὅζουσι ῥόδων ἀκόμη.

Ἄ! κύριαι φύλλαι, ἐνομιλάτε ὅτι ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε θὰ σᾶς ἀφήτω νὰ τρώγητε τὰς τριανταφυλλὰς μου! Σεῖς θὰ φαγῶθητε ἐξ ἐναντίας, καὶ, ὡς ὁ ὁράτιος λέγει· Rare antecedentem, κτλ.

Πῶς μύρμηκες, δὲν τρώγετε τὰς φύλλας τὰς ὥρας; Τὰς ἐγγυῶμαι θαυμαστὰς εἰς βρώσιν καὶ ἀκμαίαν. Ἰδέτε' αἱ σάρκες τί λευκαὶ, τί ἀπαλὸν τὸ κρέας!

Δὲν τρώγουν οἱ μύρμηκες. — γαρφαλιζοῦν μόνον διὰ τῶν κερατίων των τὰς ἐξωγγωμένους κοιλίας των φυλλῶν, καὶ βορῶσιν ἡδυπαθέστατα μικρὰς βανίδας ὑγροῦ ἐξ αὐτῶν ἐκρεούσας. Οἱ μύρμηκες εἶναι ποιμαντικὸς λαὸς, καὶ ποιμνιά των εἶναι αἱ φύλλαι. Τὰς ἀφήνουσι νὰ ἐόσκωσιν εἰς τὰς τριανταφυλλὰς, καὶ ἔπειτα ἐρχονται καὶ τὰς ἀρμέγουσιν. Ἄ! μύρμηκες! Ἐσοκοὶ εἰσθε, ὅταν σᾶς ἤλπίζον λύκους! Κακὴν ἡμέραν, σᾶς τὸ λέγω, ἐξελέξασθε διὰ τὸ εἰδυλλίον σας.

Ἀλλ' ἐφθασεν ἡ ἐσπέρα. — Ὁ ἥλιος ἦδη ἐκρύβη, — καὶ ὑπεράνω τοῦ μέρους ὅπου ἔδυσε, ὁ ἀήρ ὅλος πληροῦται ἀπὸ χρυσοῦν σκόνην, ἐκατέρωθεν εἶναι καυνοῦς ἀκόμη ὁ οὐρανός, ἀλλὰ καὶ χρυσόστικτος, καὶ ὁ καπνὸς ἐγείρεται ἀπὸ τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, σχηματίζων μικρὰ νέφη ἰοδαφῇ.

Τετράδη.

Ἰδοῦ μία χρυσαλὶς (πεταλούδα ἐκ τῶν λεπιδοπτέ-

ρῶν, ὡς οἱ ἐπιστήμονες λέγουσιν). Ἄφησε τοὺς ποι-
κίλους καὶ ἀνθρώπους τῆς λειμῶνας, καὶ ἔρχεται ἡ
κόλαξ μεταξύ τῶν κεράμων τῆς ὁροφῆς νὰ ἐπισκεφθῇ
τὴν ἀνθη μου, καὶ νὰ μὲ πείσῃ ὅτι ἔχω καὶ ἐγὼ κη-
πον, ὅχι θεδαίως τόσο ἐνυῦχρον, ἀλλὰ περισσότε-
ρον κρεμαστόν ἀπὸ τοὺς τῆς Βαβυλώνος. ὦ! χαῖρε
χρυσαλὶς, πτερωτὸν ἄνθος, φαινόμενον ὡς ζήτουν τὸν
μίσχον του. Μεῖνε ὀλίγον εἰς τὸ παράθυρόν μου, ὁ
ἥλιος φλέγει ἀκόμη. . . Ἀλλὰ φεύγεις, ἀλλ' ἀφα-
νίζεσαι εἰς τὸ κυανοῦν τοῦ αἰθέρος. Τίς σὲ ἀπεδίω-
ξεν; ἃ! μία μέλισσα, ἥτις βομβοῦσα ἔρχεται καὶ
ἐπικάθηται εἰς τὰ ἀνθη μου. Μέλισσα, ἀκάματε ὁ-
δοιπόρε, ὡς πρὸς σὲ τί ἦτον ὁ Ὀδυσσεύς; — Εἰς πό-
σα ἀνθη σήμερον ἐκυλίσθης; Πῶς! καὶ κἀνὲν δὲν
κατῴρθωσε νὰ σὲ κρατήσῃ πλησίον του, οὔτε ἡ λευκὴ
ιάσμη, ἡ τοὺς τοίχους ἐπιστρωνούσα, οὔτε τὸ κυ-
ανόφαιον ἡλιοτρόπαιον, τὸ μοσχοβολοῦν ὡς θανίλλην;

Ἰπάρχει, φιλάττη μέλισσα, ὑπάρχει ποῦ ἐν παρά-
θυρον. . . Ἄν εἶχον, μέλισσα, τὰ πτερά σου, εἰς τὸ
παράθυρον θὰ ἐπέτῳν ἐκεῖνο. Ἐκεῖ θάλλει μέγας
κἀκτὸς προφυρὸς μὲ κυανὰς φλέβας. ὦ! ἂν εἶχον τὰ
πτερά σου, θὰ ἐπήγαίνα νὰ φωλεύσω εἰς τὸν κἀκτον
ἐκεῖνον, ὃν θωπεύουσι καθ' ἡμέραν τόσο ἐράσματα
ἐλέμματα.

Ἄ! φεύγεις καὶ σύ. Μεταβαίνουσα ἀπὸ ἀνθους
εἰς ἀνθος πολλάκις φέρεις τὴν γόνιμον σκόνιν ἀπὸ
τοὺς στήμονας τοῦ ἐνὸς εἰς τοῦ ἄλλου τὴν σπερμα-
τίδα, καὶ ἐκ τῆς κοινωνίας ταύτης παράγονται νέα
ἄνθη. Γέννησις νέου ἀνθους εἶναι πανηγύρις εἰς τὴν
γῆν.

Ἀλλὰ τίς εἶναι ὁ πτερωτὸς οὗτος ἀνθραξ ὅστις πε-
ριπατεῖ ἐπὶ τοῦ παραθύρου; Ποτε δὲν εἶδα λαμπρό-
τερον τούτου ὄν. Ονομάζεται, νομίζω, *χρυσίς*. Δι'
ἐμὲ ὅμως τὸν ἀμαθῆ εἶναι ἀπλῆ μυῖα. Ἰδοὺ ὅπισθο-
δρομοῦσα σύρεται πρὸς τὴν μικρὰν ἐκείνην τρύπαν
τὴν εἰς τὸν τοῖχον. Ἠξέυρω τί ζητεῖ ἐκεῖ. Ἡ τρύπα
ἐκείνη εἶναι κατοικία, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἡ ἐδικὴ τῆς·
ἀνήκει δ' εἰς μονήρη τινα μέλισσαν, ἥτις ἐγέννησεν
ἐκεῖ τὰ αὐγά της, καὶ καταθέτει εἰς αὐτὴν μέλι διὰ
τὴν τροφήν τῶν τέκνων τῆς ὅταν ἐξέλθωσι τῶν αὐ-
γῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ μικρὰ μυῖα θέλει νὰ γεννήσῃ αὐγά,
μέλι ὅμως δὲν ἡξέυρει νὰ κατασκευάσῃ. Δὲν ἔχει
κληρονομίαν ν' ἀφήσῃ εἰς τὰ παῖδιά της· τὰ δυστυ-
χῆ της παῖδιά, μόλις γεννηθέντα θ' ἀποθάνωσι τῆς
πείνης! Διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ δυστύχημα τοῦτο οὐδέ-
να κίνδυνον ἀποφεύγει· διὰ τοῦτο κρυφίως εἰσχωρεῖ
εἰς τὴν φωλεάν τῆς μελίσσης, καὶ ἐναποθέτει ἐκεῖ
τὰ αὐγά της. Οἱ σκώληκες τῆς θ' ἀναπτυχθῶσι πρὸ
τῆς γενεᾶς τῆς νομίμου ιδιοκτητοῦ τοῦ τόπου τού-
του, καὶ θὰ φάγωσι τὸ μέλι, ἀφαιροῦντες αὐτὸ ἀπὸ
τοὺς κληρονόμους.

Περίεργον δρᾶμα! Ἡ ταλαίπωρος μέλισσα, παρα-
σκευάζουσα μέλι διὰ τὴν οἰκογένειάν της, καὶ ἡ πτω-
χὴ χρυσὴ θέλουσα νὰ τὸ κυριεύσῃ ὑπὲρ τῆς ἐδικῆς
της, κινεῖται τὴν συμπάθειάν μου ἐπίσης· ὁ μὲν νό-
μος εἶναι ὑπὲρ τῆς μελίσσης, ἀλλὰ καὶ ἡ μυῖα εἶναι
τόσον δυστυχῆς. Ἰδοὺ, εἰσδύει εἰς τὴν τρύπαν. ὦ!
ἀκούω ἐόμβον· ἡ μέλισσα ἐπιστρέφει! Ὁ ἐόμβος
ἐνεργεῖ ἐπὶ τῆς μικρᾶς μυῖας ὡς πολεμικὴ σάλπιγξ,
καὶ ἡ μυῖα ἴσταται. Πῶς καταρᾶται τὴν λαμπράν
της στολὴν, ἥτις δὲν τῇ ἀφήνει ἐλπίδα διαφυγῆς!
Τῷ ὄντι τὴν εἶδεν ἡ χαλκόςκτηθος μέλισσα, καὶ ὁρ-

μᾶ κατ' αὐτῆς, καὶ τὴν συλλαμβάνει, καὶ τὴν μα-
δεῖ τὰ πτερά της, καὶ τὴν κατακρημνίζει ἀπὸ τοῦ
τοίχου εἰς τὸν κῆπὸν μου. Ἐπειτα δὲ εἰσέρχεται εἰς
τὴν τρύπαν της, παρατηρεῖ ἂν ἦναι τὰ πάντα ἐν τά-
ξει, ἐναποθέτει τὸ φορτίον τοῦ μέλιτος, καὶ ἀφίπτα-
ται πάλιν πρὸς νέαν συκομιδὴν.

Ταλαίπωρε *χρυσίς*! δυστυχὴς μυῖα! Ζητῶ τὸ
πτῶμά της εἰς τὸ κιβώτιον, ἀλλὰ δὲν τὸ εὕρισκω.
Ἰσως οἱ μύρμηκες νὰ τὸ ἀπεκόμισαν; ὦ! ὅχι, ὅχι!
Ἰδοὺ τὴν τὴν ἡρωϊκὴν μυῖαν. Ἄπτερος ἀνέρπει εἰς
τὸν τοῖχον, εἰσδύει εἰς τὴν φωλεάν τῆς μελίσσης ἀ-
πούσης, καταθέτει ἐκεῖ τὸ αὐγὸν της, καὶ ἐξέρχεται
θνήσκουσα, ἀλλὰ καὶ θριαμβεύουσα. Ἐξησφάλισε τὸ
μέλλον τῶν τέκνων της!

Ὁ ἥλιος δύει εἰς χρυσοπάρουφα καὶ ἀργυρόκροσσα
μέλανα νέφη.

Κατωτέρω κρέματα νέφος φαῖον ὁμοιάζει τὴν
τέφραν τὴν καλύπτουσαν Ἡφαιστείου κρατῆρα. Διὰ
ῥωγμῆς δὲ τοῦ κρατῆρος φαίνονται πύρινοι ρύακες.

Ἰδοὺ ἡ διήγησις δύο μόνων ὥρῶν μου, φίλτατε
Εὐγένιε, μιᾶς ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν. Εἰς τὸ τετράδιον
δὲ τοῦτο τὸ ἀνὰ χεῖράς μου, ὑπάρχουσιν ἐγγεγραμ-
μένα πολλὰ ἔτη ἡμέραν καθ' ἡμέραν, καὶ ἔλαβον
δύω ἐξ αὐτῶν τυχαίως. Εἶναι δὲ αἱ δύο αὗται ἡ-
μέραι ἐκ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν διέπλεες τὰς θαλάσ-
σας, ὅπως ἰδῆς ἀνθρώπους ἔχοντας τὴν μύτην ὀλί-
γον σιμωτέραν ἀπὸ τὴν ἐδικήν σου.

Ὁ σός.

Α. Κ.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ.

Ἐμπρός, χωλὲ Ἀσμοδαῖ! ἔμπρός, φίλε μου διά-
βολε! Θέλουν ἦθην, ζήτουν ἦθην! Ἰδοὺ ἡ φωνὴ τοῦ
συρμοῦ καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ ἡξέυρεις, ὁ συρμὸς εἶνε
μανία, τρέλα, τύραννος· ὅτι θέλει, πρέπει νὰ γίνη...
Δειζὸν μας ἦθην. . . Ἰδοὺ ἡ φωνὴ τῶν συναστρο-
φῶν· ἰδοὺ ἡ διαταγὴ τῆς ἡμέρας. Ἐμπρός λοιπόν,
Ἀσμοδαῖ! τὸ ἀκούεις, εἰς σὲ ἀποτείνονται· σὺ τό-
σον καλὰ συνώδευσας τὸν Δεσάζ! Ἐμπρός! Θάρρος!
λάβε τὴν βακτηρίαν σου, διάτρεξε τὰς στέγας, καὶ
ἀποκάλυψον τὴν οἰκίαν ταύτην. Τί κάμνουν ἐντός;

— Κύριε, πολιτικὴν!

— Κάλυψον! κάλυψον ταχέως; φίλε μου διά-
βολε! ἀρκεταὶ εἶνε εἰκοσι ἐφημερίδες κάθε ἡμέραν.
Ἄς περάσωμεν ἄλλου. Ἡ ὀκτόροφος αὕτη οἰκία, μετὰ
δέκα ἐργαστηρίων, τριῶν αὐλείων πυλῶν. . . ὁμοιά-
ζουσα τὸν κόσμον κατὰ τὸν κατακλυσμὸν, ἐντὸς
τῆς Κιβωτοῦ· παντοπῶλαι, ἔμποροι, τραπεζίται,
χορευταί, μαρκέσιοι, δικηγόροι, ἱατροί, κτηματῆαι,
καλλιτέχναι, χειρόνακτες. . . Χριστὲ καὶ Παναγία
μου! Ὁπόση ἠθολογίας ὕλη! ὁπόση ποικιλία ὕψους,
χαρακτῆρος. . .! ὁποῖος ἀντιθέσεως πλοῦτος! ὁπό-
ση πρὸς ἐκλογὴν ἀφθονία! Ἐμπρός! φίλε, μικρὸν
σκιαγράφημα τῶν ἡθῶν τῶν Παρισίων.

— Ναὶ δά! κύριε; τοῦτο μόνον! αἱ! ὁ σὲ ἐνευ-
σέ τις! χωλοδιαβολικὴν περιγραφὴν. Ἄς νὰ μὴ! Ἐξαι-
ρουμένων τῶν κατὰ τὰ Βουλευτάρδα περιφερομένων κω-
μωδίας προσώπων, ματαίως ἤθελε τίς ζητήσῃ ἐντὸς
τῶν ἀπειραρίθμων στεγῶν, καθὼς ἐντὸς τῆς ἀπε-
ράντου ταύτης κιβωτοῦ ὕλην, ἀντικείμενα, πρόσωπα